

ynge og ældre lovovertrædere adskilt. I kriminalpolitisk praksis er der en voksende antagelse af, at der kan knytte sig væsentlige fordele til i samme institution at gennemføre et behandlingsarbejde, der omfatter lovovertrædere fra flere alderskategorier. Eksperimenter i overensstemmelse hermed gennemføres i en række lande og således også inden for det danske fængselsvæsen.

Det i artiklen indeholdte forbud mod placering af unge sammen med ældre strafafsonere er på linie med reglen i *artikel 8*, litra d, i De forenede Nationers standardminimumsregler for fangebehandling af 1957. Disse regler er dog ikke retligt bindende, og det er oplyst, at reglerne i øjeblikket er genstand for drøftelse inden for Europarådets rammer i den europæiske kriminalkomité, hvor indstillingen er at foreslå bestemmelsen i reglens *artikel 8*, litra d. ophævet.

På denne baggrund finder man, at der fra dansk side bør tages forbehold over for kravet i *artikel 10*, stk. 3, 2. punktum, om, at voksne strafafsonere skal holdes adskilt fra unge.

Bestemmelsen i *artikel 11* om, at ingen må fængsles alene på grund af manglende evne til at opfylde en kontraktlig forpligtelse, er i overensstemmelse med dansk ret.

Arrest på person, som i øvrigt ikke anvendes i praksis, forudsætter, at skyldneren ikke gør antageligt, at han er ude af stand til at betale gælden, jfr. retsplejelovens § 621, litra 3.

I lov nr. 150 af 24. april 1963 om inddrivelse af underholdsbidrag er der givet regler om afsoning i forbindelse med inddrivelse af underholdsbidrag. Loven finder anvendelse på alle underholdsbidrag — herunder aftalte bidrag — der tjener til opfyldelse af en i dansk lov hjemlet underholdsforpligtelse. Af denne årsag kan pligten til at udrede aftalt underholdsbidrag ikke karakteriseres som en ren kontraktlig forpligtelse, idet den er af blandet familieretlig- og aftalemæssig karakter. I denne forbindelse skal det i øvrigt nævnes, at beslutning om afsoning efter lovens § 15 kan udsættes, hvis den manglende betaling skyldes forhold, der ikke kan lægges skyldneren til last, d. v. s. hvis den manglende betaling alene skyldes manglende økonomisk evne; af forarbejderne til § 15 følger, at beslutningen om afsoning i sådanne tilfælde ikke blot kan, men bør udsættes.

Efter *artikel 12* skal enhver, der befinder sig på en stats område, inden for dette have ret til at færdes frit og til frit at vælge sit opholdssted (*stk. 1*) samt have ret til at forlade det pågældende land, også hvis det er hans eget (*stk. 2*). Disse rettigheder kan alene underkastes sådanne begrænsninger, som er fastsat ved lov, og som er nødvendige for at be-

skytte statens sikkerhed, den offentlige orden (ordre public), sundhed eller sædelighed eller andres rettigheder og friheder. Endelig siges det i *stk. 4*, at ingen vilkårligt må berøves retten til at indrejse i sit eget land.

Dansk ret indeholder ikke regler, der er i strid med kravene i *artikel 12*.

Efter *artikel 13* kan udvisning af en udlænding alene ske med hjemmel i lov, og såfremt tvingende hensyn til statens sikkerhed ikke er til hinder derfor, skal udlændingen have adgang til at fremføre de grunde, der taler imod hans udvisning.

Udvisninger sker i medfør af lov om udlændinges adgang til landet m. v., jfr. lovbekendtgørelse nr. 20 af 7. februar 1961, som ændret ved lov nr. 183 af 20. maj 1963 og lov nr. 203 af 27. maj 1970. Justitsministeriet vil administrativt sørge for, at personer, der udvises, i overensstemmelse med *artikel 13* får lejlighed til at fremføre de grunde, der taler imod deres udvisning, og til at få afgørelsen undergivet fornyet prøvelse. I de tilfælde, hvor politiet træffer afgørelse om udvisningen, jfr. lovens § 6, kan afgørelsen efter de almindelige regler om administrativ rekurs indbringes for justitsministeriet. Træffes afgørelsen af justitsministeren, jfr. lovens § 5, kan udlændingen anmode om en fornyet prøvelse af justitsministerens afgørelse.

En afgørelse om udvisning kan indbringes for domstolene efter de almindelige regler om prøvelse af forvaltningsakters lovlighed.

Det kan oplyses, at justitsministeren over for folketingets udvalg angående forslaget til den ovennævnte ændring i udlændingsloven oplyste, at spørgsmålet om oprettelse af et særligt udlændingsnævn til behandling af udvisningssager bør overvejes i forbindelse med en forestående revision af loven. Det er hensigten i forbindelse hermed at overveje at lade politiet træffe afgørelse om udvisning i alle tilfælde, således at der med hensyn til enhver udvisningsbeslutning er mulighed for 2. instansbehandling gennem rekurs til justitsministeriet.

Artikel 14 opstiller en række krav til medlemslandenes procesordninger. Om det nærmere indhold af artiklen henvises til konventionsteksten, hvortil der skal knyttes følgende bemærkninger:

Til stk. 1: For så vidt angår kravet om offentlig rettergang er det tvivlsomt, om der i alle tilfælde består overensstemmelse med dansk rets regler om dørlukning, jfr. retsplejelovens § 29. Bl. a. kan en dansk domstol beslutte, at dørene skal lukkes, når offentlig forhandling ville tilføje nogen en ufornøden krænkelse. Hensyn kan i den forbindelse tages såvel til vidner, til den forurettede og til tiltalte selv som til hans nærmeste, hvormod konventionen alene